

Ἐνῷ ὁ Γορανφλότος οὕτως ἐμονολόγει, εἶδε μακρόθεν καὶ ὑπὸ τὴν πύλην Βορδέλ ἱππέα, ὅστις, ἀφικόμενος ἐνώπιον οἰκίας, κειμένης εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περὶπου βημάτων ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Γορανφλότου, ἀφίππευσε καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν, ἥτις ἠνεῳχθη καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας εἰσῆλθον ἵππος τε καὶ ἱππεύς.

Ὁ μοναχὸς παρετήρησε τοῦτο, διότι ἐζήλευσε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἱππέως, ὅστις ἦτο κάτοχος ἐνὸς ἵππου, τὸν ὁποῖον, ἐν ἀνάγκῃ, ἠδύνατο νὰ πωλήσῃ.

Μετ' ὀλίγον ὁμοῦς ὁ ἱππεὺς ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τινῶν δένδρων καὶ σωροῦ λίθων, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας κειμένων.

— Θὰ εἶναι βεβαίως ἐνεδρα, ἐψιθύρισεν ὁ Γορανφλότος. Ἐὰν ἤμην ἥττον ὑποπτος εἰς τοὺς φρουρούς, θὰ μετέβαινον νὰ εἰδοποιήσω αὐτοὺς ἢ ἤθελον ἀντιταχθῇ κατὰ τοῦ ἐνεδρεύοντος, ἐὰν ἤμην μᾶλλον ἀνδρεῖος.

Ταῦτοχρόνως, ὁ ἐνεδρεύων, ὅστις δὲν ἀπέσπα τὸ βλέμμα του ἀπὸ τῆς πύλης τῆς πόλεως εἰμὴ μόνον ὅπως ἐξετάσῃ τὰ περιχώρα, εἶδε μετὰ τινος ἀνησυχίας τὸν Γορανφλότον καθήμενον καὶ στηρίζοντα τὸν πῶγονα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς. Ἡ θέα τούτου ἀνησυχῆσεν αὐτόν, ἐπομένως προσεποιήθη ὅτι ἐβιάζεν ἀδιαφόρως ὀπισθεν τοῦ σωροῦ τῶν πετρῶν.

— Αὐτὸ τὸ ἀνάστημα... αὐτὸ τὸ ἀνάστημα... εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γορανφλότος... νομίζω ὅτι τὸ γνωρίζω... ἀλλ' ὄχι, εἶναι ἀδύνατον.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, ὁ ἄγνωστος, ὅστις ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν Γορανφλότον, αἶφνης κατεκάθηνεν, ὥς ἐὰν οἱ μῦς τῶν κυνημῶν τὸν ἐντελῶς ἐχάλαρῶθησάν, διότι ἤκουσε κράτον πετάλων ἵππων, προσερχόμενον ἐκ τῆς διευθύνσεως τῆς πύλης τῆς πόλεως.

Τῷ ὄντι, τρεῖς ἄνδρες, ὧν οἱ δύο ἐφαίνοντο θεράποντες, τρεῖς καλοὶ ἡμίονοι καὶ τρεῖς βαρεῖς μανδῦαι προήρχοντο βραδέως ἐκ Παρισίων, διὰ τῆς πύλης Βορδέλ. Ὁ ἐνεδρεύων, μόλις ἰδὼν αὐτούς, ἐσμικρύνθη περισσότερο, οὕτως εἰπεῖν, μᾶλλον δ' ἐρῶπων ἢ βαδίζων, ἐπλησίασεν εἰς τὰ δένδρα, τῶν ὁποίων ἐξελέξατο τὸ χονδρότερον, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἐτοποθετήθη ὡς παραφυλάττων κυνηγός.

Οἱ διαβάται ἀντιπαρήλθον, χωρὶς νὰ τον ἰδῶσιν, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐφαίνετο, ὅτι κατέτρωγεν αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέμματός.

— Ἐγὼ ἠμπόδισα τὸ ἐγκλημα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γορανφλότος, ἡ δὲ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐνταῦθα παρουσία μου εἶναι τις ἐκδηλώσις τῆς θείας βουλήσεως, ὁποίας ἐκδηλώσεως ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην, ὅπως προγευματίσω.

Ἀφοῦ οἱ διαβάται ἀπεμακρύνθησαν, ὁ ἄγνωστος εἰσῆλθεν αὖθις εἰς τὴν οἰκίαν.

— Πάγει καλά! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἰδοὺ περίστασις, ἡ ὁποία, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι μεγάλως, θὰ μοὶ χορηγήσῃ τὸ παθητὸν πρόγευμα. Ὅστις ἐνεδρεύει δὲν ἀγαπᾷ νὰ τον ἰδῶσιν. Εἰμὶ κάτοχος ἐνὸς μυ-

στικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐξ' λεπτὰ μόνον ν' ἀξίζῃ, θὰ το πωλήσω.

Ὁ Γορανφλότος, ἀνευ βραδύτητος, διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς αὐτήν, ἀνεμυμήσκατο τοῦ στρατιωτικοῦ παραστήματος τοῦ ἱππέως, τῆς κτυπώσεως τὰς κνήμας τοῦ μακρῆς σπάθης καὶ τοῦ ἐπιφόδου βλέμματός του, ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτόν:

— Νομίζω, ὅτι σφάλω, διότι τοιοῦτος ἀνὴρ δὲν θὰ φοβηθῇ.

Ὅτε ἐφθασεν πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, ὁ Γορανφλότος ἦτο ἐντελῶς περὶ τοῦτοῦ πεπεισμένος, δὲν ἔξεε δὲ πλέον τὴν ρίνα τρυ, ἀλλὰ τὸ ὠτίον του.

Αἶφνης τὸ πρόσωπον του ἀνέλαμψε.

— Μία ἰδέα! εἶπεν.

Ἦτο τοιαύτη πρόοδος ἡ γέννησις ἰδέας εἰς τὸν ὑπνώττοντα ἐγκέφαλον τοῦ μοναχοῦ, ὥστε αὐτὸς οὕτως ἐξεπλάγη· ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐλέγετο, ὅτι ἡ ἀνάγκη τέχνας κατεργάζεται.

— Μία ἰδέα, ἐπανελάβε, καὶ ἰδέα ὀλίγον εὐφύης. Θὰ τῷ εἴπω: Κύριε, ἕκαστος ἔχει τὰ σχέδια, τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας του. Θὰ εὐχθῶ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ὑμετέρων σχεδίων, ἀλλὰ δώσατέ μοι κατὶ. Ἐὰν τὰ σχέδια του ἦναι κακὰ, ὥς δὲν ἀμφιβάλλω, θὰ μοι δώσῃ ἐλεημοσύνην. Ἐγὼ ὁμοῦς θέλω ὑποβάλαι τὸ ζήτημα εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα διδάκτορα τῆς θεολογίας. Δέον νὰ μάθω, ἐὰν πρέπῃ νὰ εὐχθῇ τις ὑπὲρ σχεδίων, κατὰ τῆς ἀγαθότητος τῶν ὁποίων συνέλαβεν ὑπονοίας. Θὰ πράξω δ' ὅ,τι ἂν μοι εἴπῃ ὁ θεολόγος, ἐπομένως δὲν θέλω ἔχει ἐγὼ, ἀλλ' ἐκεῖνος, τὴν εὐθύνην. Ἐὰν ὁμοῦς δὲν ἀπαντήσω θεολόγον, ἀφοῦ ἀμφιβάλλω, θέλω ἀπόσχει τοῦ νὰ εὐχθῶ. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, θέλω προγευματίσει με τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Συνεπεῖα τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης, ὁ Γορανφλότος ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν τειχῶν καὶ περιέμεινε.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἠνεῳχθη καὶ ἐξῆλθεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνὴρ, ἐφιππος.

Ὁ Γορανφλότος ἐπλησίασε.

— Κύριε, εἶπε, πέντε Πάτερ ἡμῶν καὶ πέντε Παραγία Παρθένη ὑπὲρ τῆς εὐδωσσεως τῶν ὑμετέρων σχεδίων δύνανται νὰ ἦναι ὑμῖν εὐάρεστα...

Ὁ ἱππεὺς ἐστράφη πρὸς τὸν μοναχόν.

— Ὁ Γορανφλότος! ἀνερῶνησεν.

— Ὁ κύριος Σχικῶ! ἀνέκραξεν, ἐκπληκτος, ὁ μοναχός.

— Ποῦ 'ς τὸν διάβολον ὑπάγεις τοιοῦτοτρόπως; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Δὲν ἤξεύρω καὶ ὑμεῖς;

— Ὡς πρὸς ἐμέ, τὸ πρᾶγμα διαφέρει, διότι ἐγὼ ἤξεύρω ποῦ διευθύνομαι, εἶπεν ὁ Σχικῶ: ἐγὼ διευθύνομαι ἐμπρός.

— Ποῦ μακράν;

— Ἐως οὐ σταματήσω. Ἀφοῦ ὁμοῦς, κουμπάρε, δὲν δύνασαι νὰ μοι εἴπῃς διατί εὐρίσκεσαι ἐδῶ, ἐγὼ ὑποπτεύω, ὅτι με κατεσκόπευες.

— Ἰησοῦ Χριστέ! ἐγὼ νὰ σὰς κατα-

σκοπεύω; Κύριος φυλάξοι με. Σὰς εἶδον καὶ οὐδὲν πλέον.

— Μὲ εἶδες, ποῦ;

— Νὰ παραμονεύητε τὴν διαβάσιν τῶν ἡμιόνων.

— Εἶσαι τρελλός.

— Καὶ ὁμοῦς ὀπισθεν τοῦ σωροῦ τῶν πετρῶν με τόσῃν προσοχῇ...

— Ἀκούσον, Γορανφλότε, θὰ κτίσω οἰκίαν ἐκτὸς τῶν τειχῶν· ἐκεῖνοι οἱ λίθοι εἶναι ἰδικοί μου καὶ ἤθελον νὰ βεβαιωθῶ, ἐὰν ἦναι οἰκοδομήσιμοι.

— Τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει, εἶπεν ὁ μοναχός, ὅστις οὐδὲν ἐπίστευσεν ἐπλανώμεν.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, σὺ τί πράττεις ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως;

— Οἱμοὶ! κύριε Σχικῶ, εἰμὶ προγεγραμμένος, ἀπεκρίθη ὁ Γορανφλότος, βαθέως στενάξας.

— Αἱ; εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Προγεγραμμένος, σὰς λέγω.

Ὁ Γορανφλότος, περιτυλιχθεὶς διὰ τοῦ ράστου του, ἀνήγειρε τὸ βραχὺ ἀνάστημά του καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἐκ τῶν ἐμπρὸς πρὸς τὰ ὀπίσω μετὰ τὸ ἐπιτακτικὸν βλέμμα ἀνδρός, εἰς τὸν ὁποῖον δεινὴ συμφορὰ παρέχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν εὐσπλαγγνίαν τοῦ πλησίον.

— Οἱ ἀδελφοί μου με ἀποβάλλουσι τοῦ κόλπου τῶν, ἐξηκολούθησεν, εἰμὶ ἀφορισμένος, ἀναθεματισμένος.

— Μπα! καὶ διατί;

— Ἀκούσατε, κύριε Σχικῶ, εἶπεν ὁ μοναχός, θέσας τὴν δεξιάν ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς καρδίας του, πιστεύσατέ με, ἂν θέλητε, ἀλλὰ, λόγος Γορανφλότου, δὲν ἤξεύρω τὸ αἷτιον.

— Μήπως σὲ εἶδον νὰ τρέχῃς ταῖς κακαῖς στραταῖς, κουμπάρε;

— Τί ἀστείότητες εἶναι αὐταί, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἀφοῦ ἤξεύρετε πολὺ καλὰ ὅλας τὰς πράξεις μου ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τῆς χθές;

— Δηλαδή, ἀπήντησεν ὁ Σχικῶ, ἀπὸ τὰς ὁκτῶ μέχρι τῶν δέκα, ἀπὸ τὰς δέκα ὁμοῦς μέχρι τῶν τριῶν δὲν ἤξεύρω.

— Πῶς ἀπὸ τὰς δέκα μέχρι τῶν τριῶν;

— Εἰς τὰς δέκα ἐξῆλθετε.

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, παρατηρῶν τὸν Γασκόνον με ὀφθαλμούς διεσταλμένους ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— Τόσον εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐξῆλθετε, ὥστε σὰς ἠρώτησα ποῦ διηυθύνεσθε.

— Μὲ ἠρώτησατε ποῦ διηυθυνόμην;

— Ναί.

Δμλ.

[Ἐστὶ συνέχισις]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

[Ἐκ τῶν Contes du Lundi τοῦ Ἀλφόνσου Δωδέ.]

Ὁ Στέφανος ἦτο παρισινὸν παιδίον, καχεκτικὸν καὶ ὠχρόν, φαινόμενον δεκαετὴς, πιθανὸν ὁμοῦς νὰ ἦτο καὶ δεκαπενταετὴς· ἡ μὲν μήτηρ τοῦ ἀπὸ πολλοῦ εἰχεν ἀποθάνει, ὁ δὲ πατήρ του, γέρον ναυτικός, ἦτο φύλαξ κήπου τινὸς τῆς συνοικίας τοῦ Τέμπλου. Αἱ παιδαγωγοί, αἱ γραταὶ καὶ ἐν γένει πάντες οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων, οἱ καταφεύγοντες εἰς τοὺς δρο-

μισήκους τοῦ κήπου τούτου, διὰ νὰ ἐξαφαι-
λισθῶσιν ἀπὸ τῶν ἀμαξῶν, ἐγνώριζον τὸν
καπετὰν Στέφανον καὶ τὸν ἡγάπων Πάν-
τες. ἤξευρον ὅτι, ὑπὸ τὸν τραχὺν αὐτοῦ
μύστακα, τὸν τρόμον ἐμποιοῦντα εἰς τοὺς
κύνας καὶ τοὺς τυχοδιώκτας, ἐκρύπτετο
ἀγαθὸν μεδίαμα, σχεδὸν μητρικὸν καὶ ὅτι
διὰ νὰ ἴδῃ τις τὸ μεδίαμα τοῦτο, ἄρκει
νὰ εἶπῃ εἰς τὸν ἀγαθὸν ἀπόμαχον:

— Πῶς ἔχει τὸ παιδάκι σου;

Τοσοῦτον ἡγάπων ὁ καπετὰν Στέφανος
τὸ τέκνον του! Ἦτο εὐτυχιστάτος ὅταν
τὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἐπανήρχετο τοῦτο ἀπὸ
τὸ σχολεῖον, περιεπάτου εἰς τὸν κήπον,
σταματώντας ἀνὰ πᾶν κάθισμα διὰ νὰ
χαριετίσῃ τοὺς καθημένους καὶ ἀντι-
χαριετισθῇ παρ' αὐτῶν.

Σὺν τῇ πολιορκίᾳ τὰ πάντα ἀτυχῶς
μετεβλήθησαν. Ὁ κήπος τοῦ καπετὰν
Στεφάνου, γενόμενος ἀποθήκη πετρελαίου,
ἐκλείσθη ὅθεν ὁ ταλαίπωρος φύλαξ, ὑπο-
χρεωθεὶς εἰς διηλεκτὴ ἐπαγρύπνησιν, διηρ-
χετο τὴν ζωὴν του εἰς τοὺς ἐρήμους καὶ
μελαγχολικοὺς δρομίσκους τοῦ κήπου, μό-
νος, μὴ δυνάμενος νὰ καπνίσῃ καὶ μὴ ἔ-
χων πλέον τὸ τέκνον του, εἰμὴ τὴν ἐσπέ-
ραν πολὺ ἀργά. Ἦτο τρομακτικὸν νὰ ἑ-
βλεπέ τις τὸν μύστακά του, ὅταν ὠμίλει
περὶ τῶν Πρώσων. Ὁ μικρὸς Στέφανος
δὲν παρεργεῖτο διὰ τὴν νέαν ταύτην
ζωὴν.

Πολιορκία! εἶνέ τόσο διασκεδαστικὸν
πράγμα διὰ τὰ παιδιά! δὲν πηγαίνουν
εἰς τὸ σχολεῖον! εἶναι διαρκεῖς διακοπαὶ
καὶ αἱ ὁδοὶ εἰς κίνησιν...

Τὸ παιδίον ἔμενεν ἔξω μέχρι τῆς ἐσπέ-
ρας. Συνώδεε τὰ συντάγματα τῆς συνοι-
κίας, βυθίζοντα εἰς τὰ περιτειχίσματα,
προτιμῶν τὰ ἔχοντα κελὴν μουσικὴν, ἢ
δύνατο πολὺ ὀρθῶς νὰ σῶς εἶπῃ ὅτι ἡ τοῦ
96ου δὲν ἤξιζε τόσο πολὺ, ἀλλ' ὅτι ἡ
τοῦ 55ου ἦτο ἐξαισία. Καὶ ἄλλοτε μὲν
προηγείτο, ἄλλοτε δὲ ἠκολούθει τὰ στρα-
τεύματα.

Τὸ κένιστρον αὐτοῦ ἔχων ὑπὸ μάλης,
ἀνεμινύετο εἰς τοὺς μακροὺς ὁμίλους,
οἵτινες ἐσχηματίζοντο εἰς τὰ κρεοπωλεῖα
καὶ τ' ἀρτοποιεῖα. Ἐκεῖ, γνωρίζμενος μετ'
ἄλλων συνομηλικῶν του, συνομίλει μετ'
αὐτῶν περὶ τῶν πολιτικῶν καὶ, ὡς υἱοῦ
τοῦ καπετὰν Στεφάνου, πάντες ἐζήτουν
τὴν γνώμην αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὸ διασκεδα-
στικώτατον πάντων ἦτο τὸ περιήρμην
παιγνίδιον τῆς γαλότσας τὸ κατὰ τὸν
τοῦ συρμοῦ κατὰ τὴν πολιορκίαν. Ὅταν
ὁ μικρὸς Στέφανος δὲν ἦτο εἰς τὰ πε-
ριτειχίσματα ἢ εἰς τ' ἀρτοποιεῖα, ἠδύ-
νασθε νὰ τὸν εὔρητε μεταξὺ τῶν παι-
ζόντων τὴν γαλότσαν ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς
Βρύσεως τοῦ Φρουρίου. Ὁ ἴδιος δὲν ἔ-
παιζεν, ἀλλὰ διεσκέδαζε παρατηρῶν τοὺς
παίζοντας!

Εἰς τῶν παικτῶν, φορῶν μέγα κυανοῦν
στρατιωτικὸν ἐπανωφόριον, ἀξίας ἑκατὸν
σολδίων, ἀπέσπα τὸν θαυμασμόν του,
διότι ὁσάκις ἔτρεχεν ἠκούοντο σκούδα, ἢ
χοῦντα ἐν τῷ θυλακίῳ του...

Ἡμέραν τινα λαμβάνων σκούδόν τι, τὸ
ὁποῖον, πεσὼν ἀπὸ τῶν χειρῶν του, εἶχε

κυλίσῃ μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Στεφάνου,
τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Σὺ χτύπησες στὸ μάτι, αἱ; . .
Λοιπόν, ἂν θέλῃς, θὰ σοῦ πῶ πῶς τὰ εὐ-
ρίσκουν αὐτά.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ παιγνίδιον, τὸν ὠ-
δήγησεν εἰς γωνίαν τινα τῆς πλατείας καὶ
τῷ προέτεινε νὰ πηγαίῃ μετ' αὐτοῦ νὰ
πωλῇ ἐφημερίδας εἰς τοὺς Πρώσους, ἐξ
ᾧ θὰ ἐκέρδιζον 30 φράγκα ἀνὰ πᾶσαν
ἐκδρομὴν. Κατ' ἀρχὰς ὁ Στέφανος ἠρνήθη
καὶ ἀγανακτῆσας δὲν ἠθέλησεν ἐπὶ τρεῖς
ἡμέρας νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πλατείαν.
Τρεῖς ἡμέρας τρομεράς, καθ' ἃς οὐτ' ἔ-
τρωγε πλέον, οὐτ' ἐκοιμάτο τὴν νύκτα
ὠνειρεύετο στίλβοντα σκούδα. Ἐπὶ τέλους,
τὴν τετάρτην ἡμέραν, μετὰ τριήμερον
τρομερὰν ἀγωνίαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Βρύ-
σιν τοῦ Φρουρίου καὶ ἐπανεῖδε τὸν φίλον
του, εἰς ὃν ἐπέτρεψε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ...

Ἀνεχώρησαν χιονώδη τινα πρωῒαν, φο-
ροῦντες μάλ्लιν ἐπανωφόρια καὶ ἔχοντες
ὑπὸ τὰ ἐπιχιτῶνια αὐτῶν κεκρυμμένας ἐ-
φημερίδας. Ὅτ' ἐφθασαν εἰς τὴν πύλην
τῆς Φλάνδρας, μόλις ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα.
Ὁ φίλος τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς, καί,
πλησιάζας τὸν φρουρὸν — γενναῖον στρα-
τιώτην, ἐρυθρὰν ἔχοντα τὴν εἶνα καὶ κα-
λοκάγαθον τὸ ἦθος — τῷ εἶπε δι' ἱκετη-
ρίου φωνῆς:

— Ἀρσέ μας νὰ περάσωμεν, καλέ μου
κύριε. Ἡ μητέρα μας εἶνε ἄρρωστη καὶ
ὁ πατέρας μας 'ποθαμένος' πηγαίνω με-
τὸν ἀδελφόν μου νὰ μαζέψω πατάτες, στὰ
χωράφια.

Καὶ ἔκλειπεν ὁ Στέφανος αἰσχυρθεὶς ἐ-
ταπεινώσει τὴν κεφαλὴν. Ὁ φρουρὸς τοὺς
πάρετρήσεν ἐπ' ὀλίγον ριψῆς δὲ βλέμμα
ἐπὶ τῆς ἐρήμου καὶ λευκῆς ὁδοῦ:

— Περάστε γρήγορα, τοὺς εἶπε προ-
μαρτίως.

Εὐθὺς ὡς εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Ὁδε-
βιλλέρης, ὁ πρεσβύτερος ἐγέλα!

Συγχεχυμένως καὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ ἔβλε-
πεν ὁ μικρὸς Στέφανος τοὺς στρατῶνας
καὶ τὰ ἔρμηα χαρὰκῶματα. Τῇδε καθεῖσε
περιεπάτου φρουροὶ καὶ αξιωματικοί, κε-
καλυμμένοι διὰ τῶν ἐπανωφορίων τῶν καὶ
παρατηροῦντες τὸν ἐχθρὸν διὰ διωπτῶν.
Αἱ σκηναὶ ἦσαν κατασκευαῖαι ὑπὸ τῆς χιόνος.
Ὁ φίλος τοῦ Στεφάνου γνωρίζων τὰς ὁ-
δοὺς ἀνέλαβε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ. Φθάσαν-
τες εἰς τὰς σκηνὰς τῶν σκοπευτῶν, ὑπό-
θεν δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπεκρύψωσιν, ἡμπο-
δίσθησαν νὰ προχωρήσωσιν ὑπὸ στρατιω-
τῶν, καθημένων εἰς τὸ χεῖλος τάφρου,
πλήρους ὕδατος, κατὰ μῆκος τῆς σιδηρο-
δρομικῆς γραμμῆς τῆς Βρασῶνος ὅθεν ἡ-
ναγκάσθη ὁ φίλος τοῦ Στεφάνου νὰ ἐκ-
ναλαβῇ τὴν διήγησίν του, ἵνα τοῖς ἐπι-
τραπῇ ἡ διάβασις. Ἐνῶ παρεπονείτο ἐξ-
ῆλθεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου τοῦ φραγμοῦ γέ-
ρων λοχίας, κατασκευαστικὸς καὶ κατεργασ-
μένος, ὁμοιάζων μετ' αὐτὸν καπετὰν Στέφανον.

— Ἐμπρός! μικρά, μὴ κλαίετε πιὰ!
εἶπεν εἰς τὰ παιδιά! θὰ σῶς ἀφήσουν νὰ
περάσετε γιὰ νὰ μαζέψετε πατάτες· ἀλλ'
ἐμπρός, ἐμβάτε νὰ ζεσταθῇτε 'λιγάκι...
Ὁ ἀέρας τὸ ἐπάγωσεν αὐτὸ τὸ καυμένον!

— Ἐμπρός! μικρά, μὴ κλαίετε πιὰ!
εἶπεν εἰς τὰ παιδιά! θὰ σῶς ἀφήσουν νὰ
περάσετε γιὰ νὰ μαζέψετε πατάτες· ἀλλ'
ἐμπρός, ἐμβάτε νὰ ζεσταθῇτε 'λιγάκι...
Ὁ ἀέρας τὸ ἐπάγωσεν αὐτὸ τὸ καυμένον!

Φεῦ! ὁ μικρὸς Στέφανος δὲν ἔτρεμεν
ἐνεκα τοῦ ψύχους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ φόβου
καὶ τῆς αἰσχύνης... Ἐν τῷ θυλακίῳ εὐ-
ρον στρατιώτας τινας, καθημένους, περίε-
κτα, εἰς τὴν φλόγα τῆς ὁ-
ποιᾶς κατασκευάζον διπύρα, περῶντες αὐ-
τὰ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ξιφολόγησιν των.
Συνεσφίχθησαν διὰ νὰ δυνηθῶσι τὰ παι-
δία νὰ πλησιάζωσιν εἰς τὴν πυρὰν καὶ
τοῖς προσέφερον καφεὲ μετὰ διπύρων. Ἐνῶ
δ' ἐπραγευματίζον, ἀξιωματικὸς τις ἐλ-
θὼν εἰς τὴν θύραν, ἐκάλεσε τὸν λοχίαν
καὶ ἀφοῦ τῷ ὠμίλησε ταπεινοφώνως, ἀπ-
ῆλθεν ἐν τάχει.

— Παιδιά! εἶπεν ὁ λοχίας, εἰσελθὼν εὐ-
θύμως... ἀπόψε τὴν ἔχομε καλὰ... μά-
θαμε τὸ σύνθημα τῶν Πρώσων... Νο-
μίζω πῶς αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ τοὺς τὸ
ξαναπάρωμεν αὐτὸ τὸ ἅγιο Βουργέ!

Γενικὴ ταραχὴ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινας
στιγμὰς ἐν τῷ θυλακίῳ, συνοδευθεῖσα ὑπὸ
ἐπιφωνήσεων ἐνθουσιασμοῦ καὶ γελάτων.
Ἐχόρευον, ἐτραγώδουν καὶ συνέκρουον τὰς
ξιφολόγχας των τοῦ θυροῦ δὲ τοῦτου
ἐπωφεληθέντα, ἐδραπέτευσαν τὰ παιδιά.

Ἀφοῦ διήλθον τὸ χαράκωμα εἰσῆλθον
εἰς τὴν πεδιάδα, ἐφ' ἧς ἐξετείνετο μικρὸς
τοίχος, κατατετροπυρηνμένος. Πρὸς τοῦτον
δὲ τὸν τοίχον διηυθύνθησαν, κύπτοντα
ἀνὰ πᾶν βῆμα καὶ προσποιούμενα ὅτι
συλλέγουσι γαιώμηνλα.

— Ἀς γυρίσωμε πίσω... ἂς μὴ πά-
γωμε μακρύτερα, ἔλεγεν ἀδιακόπως ὁ μι-
κρὸς Στέφανος.

Ἀλλ' ὁ σύντροφός του ὕψωνε τοὺς ὤμους
καὶ ἐξηκολούθει προχωρῶν. Αἰφνης ἤκου-
σαν τὸν τριγμὸν γεμίζοντος ὅπλου.

— Σκύφε! εἶπεν ὁ πρεσβύτερος, ριφθεὶς
κατὰ γῆς.

Εὐθὺς ὡς ἐξηπλώθη ἐσύριζεν ἕτερος δὲ
συριγμός ἠκούσθη.

Προεχώρησαν ἔρποντες... πρὸ τοῦ
τοίχου ἐφάνησαν δύο κιτρινωποὶ μύ-
στακες, κάτωθεν στίλβουσης περικεφα-
λαίας. Ὁ πρεσβύτερος ἐπήδησεν ἐν τῷ
χαράκῳ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πρώσου.

— Εἰν' ἀδελφός μου, εἶπε δείξας τὸν
σύντροφόν του.

— Ἦτο τόσο μικρὸς ὁ Στέφανος, ὥστε
ἰδὼν αὐτὸν ὁ Πρώσος, ἤρχισε νὰ γελά
καὶ ἠναγκάσθη νὰ τὸν λάβῃ εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τοῦ διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ πέραν τοῦ
χάνδακος.

Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ τοίχου ἦσαν
μεγάλοι σωροὶ χώματος, χαλκίων καὶ κε-
κομένων δένδρων, ὅπισθεν δ' ἐκάστου τού-
των ἦτο ἐπίτης μία περικεφαλαία καὶ κι-
τρινωποὶ μύστακες, οἵτινες ἐμείδων, βλέ-
ποντες διερχόμενα τὰ παιδιά. Γ. Σ.

[* Ἐπειὰ ἀπὸ τοῦ...]

COMTESSE DASH

H

ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλεται
ἐλεύθ. ταχ. τελῶν ἀμὰ τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου).

Τιμᾶται Δραχμῆς